

APOŠTOLKA

Ročník 1 / číslo 1 / listopad 2019

ÚVODNÍ SLOVO

„Ještě něco přijde...“

Tuhle kratičkou větu můžeme vyslovit s obavami i vráskami na čele, anebo naopak v nadějném očekávání a s radostí.

„Ještě něco přijde...“ Ta věta zní dnešním světem docela silně. Ovšem s jakým zabarvením? Temným či nadějně prosvětlujícím?

Advent je dobou očekávání. V našich zeměpisných šířkách je spojen s úbytkem světla a nastupujícím chladem. O to víc člověk touží po něčem, co by zahřálo a vnitřně potěšilo. O to víc si snad lidé cení drobných vzácností života. Temnota někdy vlastně pomáhá najít to malé světlo, za kterým se vydat.

V pojetí prvních křesťanů byly oba odstíny adventu přítomny. Vyhlíželi druhý příchod Ježíše Krista. Ten byl v očekávání spojen s nadějí a záchranou, s krásnou proměnou celého světa. Té proměně však měl předcházet čas tísně a zkoušek. Samotný Kristův příchod znamenal nejen spásu, ale také soud.

Jakkoli se za dva tisíce let křesťanství mohlo prožívání adventu posunout, stále vyhlížíme proměnu světa. Doba adventní povzbuzuje: Ano, vyhlížejte, ještě něco přijde. Jen pamatujte, že cesta k naději často vede přes potměšlá zákoutí.

Přejeme vám, abyste v tomto čase vždy nacházeli to pravé světlo, za kterým mířit. Snad tomu drobně přispěje i nový časopis, který se vám tímto dostal do rukou. Najdete v něm adventní úvahy, ale také pozvání do společenství, k setkáním na bohoslužbách či na koncertech. Najdete v něm dobré zprávy o tom, co se odehrává nejen v evangelických sborech v západním koutu Vysočiny. Třeba se to vše stane i vaší radostí.

▪ Dan Matějka

O koláčích a klapkách na oči

Filip Boháč / proneseno 13.10.2019 v Opatově

1.Čtení: Lukáš 24, 13-35

2.Čtení: Izajáš 43, 18-19

Milé shromáždění,

znáte takový ten pocit, že na něco čekáte, na něco se těšíte, a když to přijde tak vás to zklame nebo to ani nepoznáte?

Třeba můj táta s láskou vzpomíná na to, jak babička pekla úžasný koláč. A ten byl nejlepší. Žádný jiný koláč na světě ho nepřekoná! No a moje maminka, které tátovi peče koláče větší část života ten koláč prostě nikdy neupeče tak dobře. Ačkoli se snažila – a já můžu potvrdit, že moje mamka peče koláče na vysoké úrovni – tak to nikdy nebylo a nebude to pravé. My ten koláč od babičky už nikdy neochutnáme, tak to nemůžeme tak úplně posoudit. Třeba to bylo nějaké naprosto dokonalé výjimečné koláčové arcidílo, co já vím. Ale mám za to, že v tom spíš bude taková malá koláčová zaslepenost. Že si táta v dětství udělal představu o nejlepším koláči, kterou uzamkl a teď tím porovnává všechny ostatní koláče, které budou jiné, a proto nebudou nikdy tak dobré. Popravdě, kdo z nás u sebe něco takového nepozoruje že? A asi se dá mluvit o tom, že tu chuť babiččina koláče už dávno zapomněl. Že během let dost možná vyprchal ten dojem, a zbyla pouze dutá skořápka představy ideálního koláče, která teď boří všechny další a určitě neméně dobré nebo i lepší exempláře. Je to vlastně docela nešikovný návyk, který znepříjemňuje život každému, kdo tátovi předloží koláč.

I: Mírím tím k zajímavému nešvaru lidské duše, díky kterému nám v životě může uniknout spoustu dobra. **Mnoho dobrých, prospěšných ba i chutných věcí můžeme nechat jen tak projít kolem. Stačí držet se své představy „jak to má být.“** Neochotu přehodnocovat to, „jak věci mají být“ vidíme často u malinkých dětí. Klasicky když jdete s dětmi nakupovat. Dětem se něco zalíbí, a už je konec. Klapka na oči, nic jiného nevidí. *„Ne, mě neudělá radost ta plyšová myšička, ale jediné tohleto autíčko na dálkové ovládání.“*

Podobně **Židé Ježíšovy doby.** Měli nějakou představu „jak má vypadat mesiáš“, a on přišel Ježíš. „No jo, jenže my jsme čekali mocného politického vůdce – tohle není on.“ Ježíš ani trochu nesplňoval většinovou představu Židů

o tom, jak má vypadat mesiáš. A tak Ježíš v Matoušově evangeliu (13, 14-15) říká: „A plní se na nich proroctví Izaiášovo: *„Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět, a neuvidíte. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslychají a oči zavřeli, takže neuvidí očima a ušima neuslyší, srdcem nepochopí a neobráti se – a já je neuzdravím.“* Blažené vaše oči, že vidí, i vaše uši, že slyší.“ Budiž jim ku odlehčení, že takových rádoby mesiášů i v Ježíšově době bylo dost, a tak to nebylo tak jednoduché rozpoznat. Kéž jsme v tomhle prozíravější.

II: Jak tak pročítám Bibli, tak zjišťuji, že **Bůh rád překvapuje**. Někteří teologové (Rudolf Otto...) říkají, že „Bůh je vždycky jiný.“ Tím chtějí říci, že **Bůh je vždycky jiný než naše představy o něm**. Že vždycky vyklouzne z rukou lidského rozumu, které se ho pokoušejí chytit.

My lidé si děláme představy naprosto o všem. Lidský mozek takhle prostě funguje. Aby se jednodušeji orientoval v tomto světě, tak si dělá taková shrnutí, škatulky, kategorie, zobecnění, vzorečky, předpovědi. Nejlepší koláč je ten, a nejlíp na dovolené bylo tam atp... To proto, aby se nemusel pořád divit a zkoumat všechno zvlášť a nově. A pak mu ty zvláštnosti a zajímavosti nového taky uniknou. A „*pro les přestává vidět stromy.*“

A tak občas, když se nad něčím zastavíme. Když se nám povede nějakou událost, kterou prožíváme hned nezařadit do té které škatulky. Tak můžeme objevit něco zcela nového, fascinujícího. Říká se, že filosofie – tedy láska k moudrosti – začíná údivem. Že moudrost začíná, když se něčím necháme udiveně fascinovat a věnujeme pozornost té věci samotné, aniž bychom ji hned dali nálepku „*jiná než maminčin koláč.*“ Když zážitek vezmeme v jeho jedinečnosti, která je mu vlastní – a hned to neporovnáváme se starým dobrým zlatým kdovíčím...

Proto začínají výzvy k modlitbě tak často slovy jako „ztišme se, otevřme srdce, zastavme se atp.“ **Život vůbec není nudný a šedivý, není to koloběh opakujících se věcí. Ve skutečnosti se v tomto světě snad nic neopakuje.** Celý vesmír je každým dnem jiný, už nikdy nebude takový jako před pěti minutami, ani jako teď ani teď ani teď... Až se tu setkáme nějakou další neděli, tak to bude jiné. My budeme jiní. Budeme mít možná jinou náladu, budeme zas o něco zkušenější, můžeme přijít s nějakou úzkostí nebo naplnění radostí z toho co jsme prožili atp. Co se to děje, že jsme schopni tohle přehlížet? Co se to děje, že máme v povaze si dát na oči klapky a nevidět? *Vždyť všechny sněhové vločky jsou „maličké zázraky nekonečné krásy“, na*

světě s největší pravděpodobností nenajdete dvě naprosto stejné (Wilson Alwyn, fotograf sněhových vloček).

Až to teda vypadá, že představa nějaké neměnné danosti je proti povaze života. Vždyť celá existence je nesmírně pohyblivá, mění se, je dynamická, je živá. Bůh je živý rovněž. Pokusy Boha definovat nutně končí u nějakého nefunkčního vzorce. Protože slovo definice obsahuje latinské finis – konec, a Bůh nekončí.

Ono je jednodušší takhle žít, ano. Poskytuje to nějaké bezpečí, nějakou zdánlivou jistotu toho, jak věci jsou. A mnoho dobrého, prospěšného prostě projde kolem, aniž by nás to mělo šanci obohatit. Existuje na to jeden takový vtip, který myslím dobře ilustruje problém ustrnulých představ.

Jedno město zaplavila povodeň. Pan Novák vylezl na střechu svého domu, a protože byl zbožný křesťan tak se modlil k Bohu a prosil, aby ho zachránil. Po nějaké chvíli k jeho domu připlul policejní člun a volal na muže, aby naskočil, že ho dopraví do bezpečí. Muž policisty odmítnul s tím, že čeká až ho zachráni Bůh. Když už voda dosahovala nad střešní okap tak připlul hasičský člun. Hasiči vybízeli muže, že musí naskočit, jinak se utopí. Muž trochu našťavaně řekl, že nenastoupí, protože čeká až mu Pán Bůh pomůže. Povodeň nabrala větší sílu a vzala muže ze střechy a ten utonul. V nebi pak přijde k Bohu a ptá se ho proč ho nezachránil? A Bůh odpoví: „Vždyť jsem ti poslal na pomoc dokonce dvě jednotky těch nejlepších profesionálů, a tys ani jedné pomoci nevyužil.“ **Člověk Bohu pokaždé nedovolí, aby mu pomohl.**

III: Na celé tohle téma našich lidských představ, kterými měříme život mě upozornila kniha **C.S.Lewise – O modlitbě**. Kousek Vám z ní přečtu:

“Vím, že to zní neuvěřitelně, ale přemýšlej o tom. Zdá se mi, že často a až nevrle odmítáme dobro, jež nám Bůh nabízí, protože jsme v tu chvíli očekávali nějaké jiné dobro. Viš, co mám na mysli? V každé oblasti našeho života – v naší náboženské zkušenosti – se vždy vracíme k něčemu, co nám připadalo jako by to dosáhlo dokonalosti, ustavíme to jako normu a ve srovnání s tím pak znevažujeme všechno ostatní. Ale teď mám pocit, že to ostatní bývá často naplněno novým, sobě vlastním požehnáním, jen kdybychom se mu otevřeli. Bůh nám ukazuje novou stránku své slávy a my se odmítáme na ni podívat, protože stále očekáváme tu starou. A samozřejmě ji nezakusíme... To, co ale zakoušíš, může být svým způsobem stejně dobré... Možná se dokonce s patetickým vypětím vůle snažíme znovu oživit to, co nám nyní připadá jako zašlé zlaté časy. Mělo však právě toto nadšení trvat věčně?”

Je to výzva pro každého z nás, protože jsme všichni lidé. **A všichni jako lidé máme tendenci k tomu škatulkování a porovnávání s nějakým zlatým starým dobrým vzorem.** „*Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?*“ Přijdou mi ta Izajášova slova velmi trefná. Něco nového už raší, nevíte o tom? Nestalo se vám náhodou že jste nepostřehli něco krásného, nového?

Podobně jako ti učedníci, kteří jdou do Emauz. Ježíš jde s nimi – pane jo, kdo tohle má? A oni měli v hlavě všechny informace, všechny detaily, oni byli očitými svědky Ježíšova života! Měli přístup k něčemu k čemu my přístup nemáme, a nepoznali ho. Jejich oči byly zaslepeny snad smutkem, zklamáním. Možná že i oni očekávali že mesiáš skončí jinak než na kříži. Vzpomeňme, jak se Ježíš často divil tomu, že učedníci pořád nechápou, o co jde. Jiná škatulka, jiná představa, nezapadal do porovnání se vzorem.

Pokoušejme se vyskočit z přespříliš zajetých cestiček. Zvyk může být želená košile, a rozhodně ne všechno co „je zvykem“ je prospěšné. **Hleďme, abychom nebyli jako ten muž z vtipu, který kvůli své představě zabránil Bohu, aby ho zahrnul svou pomocí.** Dělejme všechno pro to, aby naše představy nestály v cestě Božímu požehnání. Vezměme vážně Izajášova slova, a **přestaňme balzamovat zašlé včerejšky.** Vždyť už teď, někde poblíž, na dosah něco nového raší! Já věřím tomu, že něco raší pořád. Ať už je to údiv nad krásou přírody, loužičky po dešti na cestě jako desítky zrcadel, jedinečné sněhové vločky, které my tady v Opatově už brzy očekáváme. Křupání čerstvého sněhu při noční procházce pod jasným nebem. Jarní potůčky, zpěv ptáčků. Horké letní noci, vysoká tráva a zvuk cvrčků... Nebo nějaký nový vztah v práci, ve škole, na vesnici... nějaké nové zjištění které vám změní pohled na život. Rovněž víra je ve své podstatě otevřená; znamená vydat se do „neznáma.“ **Sejměme si klapky z očí, a nechme Boha, aby nás fascinoval nějakým svým požehnáním.**

Amen

ROZHOVOR FILIPA BOHÁČE S PETREM TURECKÝM

Ahoj Petře, vítám tě v našem seniorátu. Jak se ti u nás zatím líbí?

Líbí se mi moc, nicméně jsem věděl do čeho jdu :) Ve Strměchách jsme byli se ženou a Maruškou na dovolené v rámci akce pořádané benešovským sborem už před mnoha lety...

A kdo všechno s tebou přijel? (děti, pes, žena...)

Přesně tak, přijela se mnou žena Jana a děti Maruška a Anička, pes Lupe a hromada kaktusů a orchidejí. Pro rodinu to bylo těžké, protože Jana přišla o práci a děti o školu, pes o zahradu, kaktusy a orchideje o skleník. Děti čekala velická změna celého systému vyučování, chodily totiž do církevní školy (Archa v Petroupimi, kterou založil kdysi Hynek Tkadleček se svou první ženou), kde probíhala výuka podle jiné metodiky, než je tomu obvyklé ve státních školách. Právě do státní školy v Pelhřimově začaly holky chodit. Naštěstí už máme za sebou první šok a děti si pomalu zvykají. Zejm. denní nálož domácích úkolů a známkování byly zcela nové věci.

Ty z Vysočiny pocházíš že? Je to pro tebe takový návrat do dětství?

Rád bych řekl, že ano. Nicméně tuto jednoduchou a jasnou odpověď mi před časem velmi zproblematizoval kolega Jiří Palán, který se mi smál, že z Vysočiny nejsem, jelikož Třebíč není žádná v(V)ysočina – narozdíl od Žďáru nebo Nového Města. Takže, kdykoli od té doby řeknu, že jsem z Vysočiny, zůstává mi na rtech jistá pachut' ozvěny smíchu kolegy Palána. Do té doby jsem byl totiž hrdý na to, že jsem právě z Vysočiny. A nejen to! Třebíč leží právě na rozhraní Vysočiny a Roviny, která se od Jaroměřic a Znojma pomalu ale jistě zakusuje do zvlněné pahorkatiny zvedající se nad Třebíčí směrem k Velkému Meziříčí nebo k Brtnici. Identitu Vysočiny však nacházím především v *dalekém horizontu*. Ať se člověk postaví kamkoli, vidí od tud na míle daleko a země je až příliš spojená s nebem a právě tato napjatá kombinace, která vytváří silné energetické vibrace v myšlení lidí (není

náhodou, že právě tato krajina stvořila Jakuba Demla, Otokara Březinu, Jana Zábranu, Bohuslava Reynka, Josefa Floriana) je pro mne základní identitou Vysočiny. A proto se i jako rodák z Třebíče hlásím hrdě k identitě Vysočiny (daleký horizont je vidět jak v Třebíči tak ve Strměchách nebo třeba Třešti) a mohu tedy s klidným svědomím prohlásit: ano, narodil jsem se na Vysočině. Vracím se do kraje dětství, vracím se do kraje těhotného poezií a mám z toho velikou radost :)

Já vím že si kromě teologie vystudoval ještě něco dalšího.

Kupodivu je to tak, naše rodina to u tehdejších pánů země neměla jednoduché, po matce jsme byli kulaci (děda vlastnil totiž mlýn v Příštpě u Jaroměřic) a kdosi na okrese řekl rodičům, ať nepočítají s tím, že by se jejich děti dostaly na vysokou. A tak jsem narozdíl od sestry (která po gymnáziu – kam ji ještě vzali – neměla šanci dostat se na vysokou školu, protože měla sto bodů mínus za původ) šel studovat SPŠ stavební, rodiče si řekli, že ať mám aspoň maturitu z nějakého praktického oboru, maturita z gymnázia bez vysoké školy je k ničemu. A tak jsem prolezl horko těžko technickou školu, postupně se totiž ukázalo, že jsem technicky zcela neschopný, v hodinách betonových konstrukcí jsem skládal básně a při hodinách elektrofyziky nebo jak se to jmenovalo – jsem přemýšlel nad významem bytí a čtyřky a pětky se množily. Mezi tím přišla revoluce, ale neměl jsem odvahu přestupovat, čím dál víc jsem si uvědomoval, že mi chybí dějepis a čeština... byl jsem v těchto humanitních oborech amatér a amatérem se cítím dodnes :)

Díky tomu, že někteří učitelé se nade mnou smílovali a vypracovali za mě maturitní otázky (což se asi nesmí říkat :) jsem odmaturoval. Musel jsem svatosvatě slíbit, že se nikdy žádným způsobem netknu stavařiny. Což jsem našťásti dodržel :) Pamatuju si např. jak jsem první tři roky studia na průmyslovce nevěděl co je nebo k čemu je to dobré to co se nazývá *příčka*. Po průmyslovce jsem byl nezaměstnaný a začal jsem se připravovat na studium dějin umění, zkoušel jsem to různě a nakonec mne k mému obrovskému údivu vzali do Olomouce. Matka mě vedla totiž k umění a tak touha po vzdělání se musela odvíjet touto cestou. Bez gymnázia jsem na jinou školu – zajímala mě víc historie nebo filosofie – nebyl schopen udělat přijímačky. Nakonec po čtyřech letech studia dějin umění jsem našel tolik drzosti, řekl jsem si totiž, že jsem schopen studovat na vysoké škole, že jsem si podal přihlášku na teologii. A vyšlo to :) Během prváku teologie jsem zakončil studium na olomoucké

univerzitě, a nakonec jsem dostudoval i tu teologii. Mohl jsem se tedy stát farářem :)

Dovedl bys říct, co pro tebe bylo v poslední době silným duchovním zážitkem?

Silný duchovní zážitek poslední doby bylo především přežití druhé operace srdce. První operaci jsem si vyzkoušel ve třech letech – a možná tahle zkušenost byla u základu mého – od té doby celoživotního – zájmu o smysl života, o podstatu bytí a existence. Nic mi nepřišlo od té doby samozřejmé a dodnes z toho žiju :) Tato druhá operace srdce mi opět zachránila život (při první mi pan doktor opravil aortu, při druhé mi našel kus prasete do místa, kde bývá chlopeň). Velmi zvláštní pocit při první vizitě, kdy k posteli pacienta přijde chirurg, který mu sahal na srdce. Co mu říct? Tak jsem řekl: děkuji. A on se usmál a řekl: není zač. No, rozpaky nad tímto rozhovorem a zvláštnost celé situace jsou pro mne nejsilnějším duchovním zážitkem. Prožil jsem při této situaci celý vývoj lidstva. Dostali jsme se sem. Je tu někdo, kdo díky vývoji lidského mozku, vědy, poznání – stojí přede mnou a řekne: není zač. V té situaci je pro mne skryt i celý duchovní vývoj člověka.

Druhým duchovním zážitkem, který je spojen s tímto prvním dost intimně – se stalo setkání s anesteziologem bezprostředně po probuzení z narkózy. Řekl mi totiž *boker tov*. První slova, která jsem zde na světě po svém třetím narození uslyšel, byla hebrejská (znamenají: dobré ráno a pronesl je anesteziolog Lukáš Pollert, který se díky svému původu učí hebrejsky) a řekl jsem si, že to pro mne bude znamení a troufnu si na tříměsíční cestu do Izraele, kam jsem měl odletět za necelé tři měsíce od operace. Tam jsem skutečně odletěl a prožil tam mnoho překvapení :)

ZE ŽIVOTA SBORŮ

Vzpomínka na sborovou návštěvu v Soběhrdech a ve Zruči nad Sázavou

Od září letošního roku máme v našem pelhřimovsko-strměšském sboru nového bratra faráře Petra Tureckého, který k nám přišel ze středočeských Soběhrd. Dohodli jsme se, že navštívíme shromáždění seniorů v Soběhrdech, a zjistíme, kde vůbec Soběhrdy jsou, neboť jsme je viděli pouze na mapě. Také jsme si chtěli vyměnit zkušenosti ze sborové práce, popovídat si a potěšit se s novými sestrami a bratry. Čekalo nás milé a přátelské setkání s občerstvením duchovním i tělesným. Dozvěděli jsme se něco z historie tohoto sboru, ze současnosti jejich radosti i starosti.

Na oplátku jsme je pozvali na říjnovou instalaci našeho faráře do Strměch. Už k nám přijeli "staří známí". Udělali nám velikou radost a věřím, že budou další setkání pro vzájemné obohacení nás všech.

Právě tak se stalo, že jsme se v listopadu rozhodli navštívit sbor ve Zruči nad Sázavou, který bratr farář 10 let administroval. Kostel ve Zruči je nedaleko zámku a na první pohled jsme viděli, že by potřeboval opravy. Jak jsme se později dozvěděli na opravy čeká od 70 let minulého století. Venku nás čekali jeden bratr a manželé Kratochvílovi, kteří v části kostela bydlí. Jakmile jsme do kostela vešli překvapilo nás teploučko, které v onen chladný den, bylo příjemné. V kostele byla neobvyklá kamna na topení dřevem a měla několik otvorů, kterými sálalo teplo po celém kostele. Posadili jsme se k prostřenému stolu a měli jsme krátkou pobožnost po které jsme vyslechli historii sboru, ale i nelehkou situaci tohoto sboru, který v současnosti nemá ani 10 členů. Co teď? Je to neřešitelné? Věřím, že nikoliv. Můžeme za všechno prosit.

▪ Věra Kittová

Foto: setkání v Soběhrdech

Ohlédnutí za instalací

Instalační slavnost byla pro mne zvláštním okamžikem. Konala se náhodou v den mých narozenin. Je to o něco málo víc než rok, co jsem přijel s rodinou poprvé do Pelhřimova jako možný kandidát na faráře sboru. V Pelhřimově jsem nebyl ovšem poprvé. Před asi deseti lety jsem s manželkou a Maruškou strávil dovolenou ve Strměchách v rámci sborové dovolené benešovského sboru. Už tehdy se nám tady moc líbilo. Strměchy jsme navštívili ještě několikrát, později i s druhou dcerou Aničkou.

Když jsem se byl v Pelhřimově představit, nikdo netušil, jaká bude budoucnost, čekala mě operace srdce a i z tohoto prostého důvodu jsem sboru nemohl příliš mnoho slibovat. Byl jsem proto překvapen, s jakou odvahou k situaci sbor Pelhřimov-Strměchy přistoupil. Staršovstvo mi oznámilo, že sbor nebude již oslovovat další kandidáty, ale bude čekat na mě a na to jak celá situace dopadne. Dopadla dobře, za rok v srpnu jsme se s rodinou nastěhovali. Téměř doposledka se z různých důvodů nevědělo, jestli bude kam, ale jako zázrakem a díky obětavosti členů sboru do sebe vše zapadlo téměř na den přesně. Instalace byla pro mne především připomínkou, že to co je vůbec být nemusí. Myslím, že to bylo znát i na atmosféře instalace. Zazněla mnohá slova vděčnosti a radosti. Nesmírně si toho vážím, vážím si odvahy sboru, že byl ochoten jít do zcela otevřené budoucnosti bez téměř jakýchkoli záruk. Naše vztahy jsou tak od počátku zakotveny v důvěře, kterou považuji osobně za jeden z největších darů od Pána Boha.

Chtěl bych za mne i za rodinu poděkovat všem Strměšským a Pelhřimovským, kteří se podíleli na přípravě slavnosti svou pomocí. Dobře jsem si uvědomoval, že připravit pohoštění pro předem nespecifikovaný počet hostů je velmi náročné. Překvapilo mě, jak celá příprava probíhala bez stresu a napětí. Čím jsem starší, tím víc si uvědomuji, jak je atmosféra ve sboru důležitá a že přípravy různých akcí, které se konají v poklidu, nejsou vůbec samozřejmostí.

▪ Petr Turecký

Instalace, autor fotografie: Petr Mašát

POZDRAV MICHAELA HÁNY PŘI INSTALACI FARÁŘE PETRA TURECKÉHO VE STRMĚCHÁCH 6. ŘÍJNA 2019

1. Nejprve chci vyjádřit vděčnost za to, že je náš sbor okamžitě po ukončení mé služby obsazen novým farářem. Je to zcela nesamozřejmé, přímo zázrak! Leckterý slovutnější sbor dnes hledá a čeká na nového kazatele i několik let.

2. Změna faráře je dobrý vynález. Každý kazatel, i ten nejskvělejší, má jen určitá obdarování; není tedy naprosto dokonalých farářů. Ty máš, milý Petře i jiná obdarování než já a některá „moje“ zase nemáš. Přeji Ti, abys ta svá obdarování (charismata) naplno rozvinul, abys to rozbalil a oslovil a získal pro evangelium Kristovo mnohé.

3. Každý člověk, křesťan i farář je originál. Jsi jím samozřejmě i Ty a bud sám sebou. Jsi svérázný a nuda to ani s Tebou nebude. Zároveň pamatujme na to, že máme být ve sborech tmelem, máme spojovat a budovat mosty mezi lidmi – doma v rodině, ve sboru, ekuméně i mimo sbory.

4. Sbor jako prostor svobody, otevřenosti a důvěry – na tom mně velmi záleželo a stále záleží. A velmi jsem byl zarmoucen a trpěl jsem, když tomu tak vždycky nebylo. Zmíním i vztahy faráře a staršovstva, zvláště pak faráře a kurátora. Po většinu svého farářování v tomto sboru jsem měl naprosto mimořádného kurátora – bratra Drahomíra Jiráska. Uznávaného odborníka – lékaře, moudrého a rozšafného muže s velkým smyslem pro osobitý inteligentní humor, renezančního chlapíka s neobyčejným přehledem a nadhledem. Není přehnané, když řeknu, že jsme byli přátelé – a stejně to vnímala i moje žena a celá rodina. Ano, i manželka byla brána a bratrem kurátorem Jiráskem přijímána jako přítelkyně. Potvrzuje se, že věk ve vztazích není tak důležitý, jak se má často za to. To, že se moje farářování v tomto sboru protáhlo až na 25 let, čtvrt století, za to vděčím z velké míry milému Drahomírovi, jeho manželce a oběma dcerám a jejich rodinám – mimochodem celé rodině římskokatolické! – Jsem potěšen, že i dnes máme mezi sebou členy

a oficiální zástupce i jiných církví, mj. i římskokatolického kněze Martina Bráchu. Na upřímných ekumenických vztazích mně také velmi záleželo a záleží.

5. Velmi důležité je to, aby farář táhl za jeden provaz se svou manželkou a pokud možno i celou rodinou. To Ti také, milý Petře, ze srdce přeji – aby ses se svou Janou vzájemně podporoval a povzbuzoval. Nelekejte se pak toho, že se na farářovu rodinu kladou větší nároky a přísnější metr než na jiné. Co projde jiným, neprojde faráři. Nemusí se nám to líbit (mně se to také leckdy zajídalo), ale je to tak!

6. Máš dnes, Petře, narozeniny – je ti 45 let! A tak Ti přeji, abys měl dost potřebné síly a toho tělesného a duševního zdraví. Když má člověk vážné zdravotní problémy, je tím velmi limitována a omezen. Zdraví je velký dar, i když křesťan ví ještě o něčem podstatnějším – o Božím království a jeho spravedlnosti, které má hledat nejprve a především! Přeji Ti, milý Petře, aby Ti to zdraví bylo dáno v potřebné a žádoucí míře a zároveň Ti byla dána síla unést i to, když se ho nedostává tak, jak by si člověk přál.

7. Nakonec Ti přeji ještě jedno – abys měl pod kazatelnou vlídného, tolerantního a moudrého předchůdce, který by neprudil a měl se k Tobě i Tvé rodině v každé době a v každý čas laskavě.

Už jen pod čarou – ale důležité: Vztahy mezi faráři a farářkami v Horáckém seniorátě jsou nadstandartní. A především máme roztomilého a milého seniora Honzu Keřkovského – vždyť jsme ho už i dnes slyšeli a rádi ho stále vidíme.

A úplně nakonec: podám Ti, milý Petře, ruku a bratrsky se Tě pokusím obejmout a předám slzu růžového vína – bydlíte v Růžové, tak to jde k sobě – a ať je to všechno co nejružovější!

▪ Michael Hána

ZPRÁVY Z MORAVČE

Pro dobu adventní se chystají tradiční akce: rodinná bohoslužba s divadlem (15.12.), štědrovečerní bohoslužba s předchozím vytrubováním (od 21:40), ale také benefiční koncert dětí (8. 12. od 10:30 po bohoslužbách). Tento koncert dodává radost hned několika způsoby: posluchačům, kteří si užijí hudební vystoupení, účinkujícím dětem, které mají možnost předvést své nadání a zároveň pomoci dobré věci, a také potřebným, kterým výtěžek z koncertu putuje prostřednictvím organizací Člověk v tísni a Diakonie ČCE. Jste zváni na tento koncert jako posluchači, ale třeba i jako vystupující. Pokud víte o dítěti (klidně začínajícím), které by se rádo ke koncertu přidalo, napište do úterý 3. prosince na mail daniel.matejka@gmail.com nebo na číslo 777258831.

Zcela nová akce nás čeká na Boží hod vánoční od 15:00. Se svým učitelem O. Jelínkem přijede vystoupit skupina žáků varhanní hry ze ZUŠ Tábor. Celé odpoledne pojmají jako „projektový den“ jejich školy. Od 16:00 pak bude následovat beseda, přichystáno bude i drobné občerstvení.

Delší tradici má i výlet do Betléma (osada nedaleko obce Mnich u Kamenice nad Lipou). Koná se 26.12. Cyklisté startují ve 13:00 z Moravče, ovšem volba dopravního prostředku je na vás. Setkání na místě je stanoveno na 14:30. Pro bližší info volejte 607915870.

Novinkou, která se týká kostela v Moravči, je bezbariérový přístup. Návštěvník bohoslužeb přicházející od spodní brány si ho vůbec nemusí všimnout, protože je zbudován za zadní stěnou kostela k původnímu bočnímu vchodu. Z podstatné části byl financován z grantu pro Diakonické a rozvojové projekty ČCE a usnadní přístup lidem s omezenou pohyblivostí, uživatelům invalidních vozíků, ale také rodičům s kočárky a cyklistům. (Akci „Do kostela na kole“ vzali letos někteří účastníci nečekaně doslova.)

▪ Daniel Matějka

Na Pelhřimovsku koná své aktivity také YMCA. Už se tak děje více než jedno desetiletí, stojí však za to zmínit, jak radostně se tyto aktivity rozvíjejí. Důležitým prvkem většiny těchto aktivit je právě spolupráce se sbory v Moravči a v Pelhřimově-Strměchách. V létě proběhly dva rodinné pobyty, jeden tábor pro děti školního věku a hudební soustředění Ten Singu Pelhřimov.

Ten Sing Pelhřimov je aktivní také (a především) ve školním roce. Je to aktivita pro mladé lidi ve věku od 12 do 19 let, jejíž součástí je nacvičování i koncertování, ale také hry i biblická zamyšlení. Ten Sing Pelhřimov se schází každý čtvrtek od 15:30 do 17:00 ve sborovém domě v Pelhřimově. Na nejbližší vystoupení Vás může pozvat k rozsvícení vánočního stromu na náměstí v Pelhřimově 1.12. od 17:45 a také ve středu 11.12. do Humpolce, kde Ten Sing na Horním náměstí naváže na akci „Česko zpívá koledy“ po 18:00.

YMCA přes týden pořádá i mnohé další aktivity: v Pelhřimově hraje volejbal, v Nové Cerekvi fotbal (rekonstrukce tělocvičny nás i v tomto čase vyhnala pod širé nebe a obohatila o zkušenost, že i v mírném dešti to jde!), střídavě v Moravči a Nové Cerekvi se sportuje s menšími dětmi.

O některých víkendech ožívá také tábořiště Valkounov, kam se stateční vydávají přespat třeba i nyní, na konci listopadu, nebo na začátku jara. (Stačí drobně zateplit kuchyň a roztopit kamna a zas tolik statečnosti pro tuto akci nepotřebujete.) Všechny tyto aktivity jsou otevřené, pro další informace můžete volat 777258831.

▪ Daniel Matějka

Na pravidelnou páteční výuku náboženství v Pelhřimově pak navazuje aktivita zvaná Ježečci:

YMCA oddíl Ježečci pro děvčata a chlapce (1.-4. třída) navazuje volně na tradici křesťanského skautingu pod YMCA. Scházíme každý pátek odpoledne od 15h na pelhřimovské faře a již druhým rokem podnikáme nejruznější aktivity a výpravy. V loňském roce jsme se stali pomocníky věhlasného vědce

profesora Neurona, v roce letošním je naším tématem Zlatá horečka. Vypravili jsme se do Ameriky po stopách hrdinů Jacka Londona. Cestou možná zjistíme, že jsou důležitější věci než zlato a každopádně se naučíme i spoustu nových dovedností. Např. poskytnutí první pomoci, vázání uzlů, orientaci s buzolou, vysílání zpráv morzeovkou... Na první přespávačce nás čeká cesta po železnici na západní pobřeží i noční hra a střílení z luků společně s americkými indiány. Celoroční putování zakončíme předposlední sobotu v červnu na YMCA tábořišti Valkounov u Moravče, kde proběhne již tradiční rýžování zlata - akce je známá pod názvem Zlatá horečka na Voklondiku a všichni jste na ni srdečně zváni.

▪ Lucie Křivohlavá

INSPIRACE OBRAZEM

Tereza Říčanová, Stvoření světa,

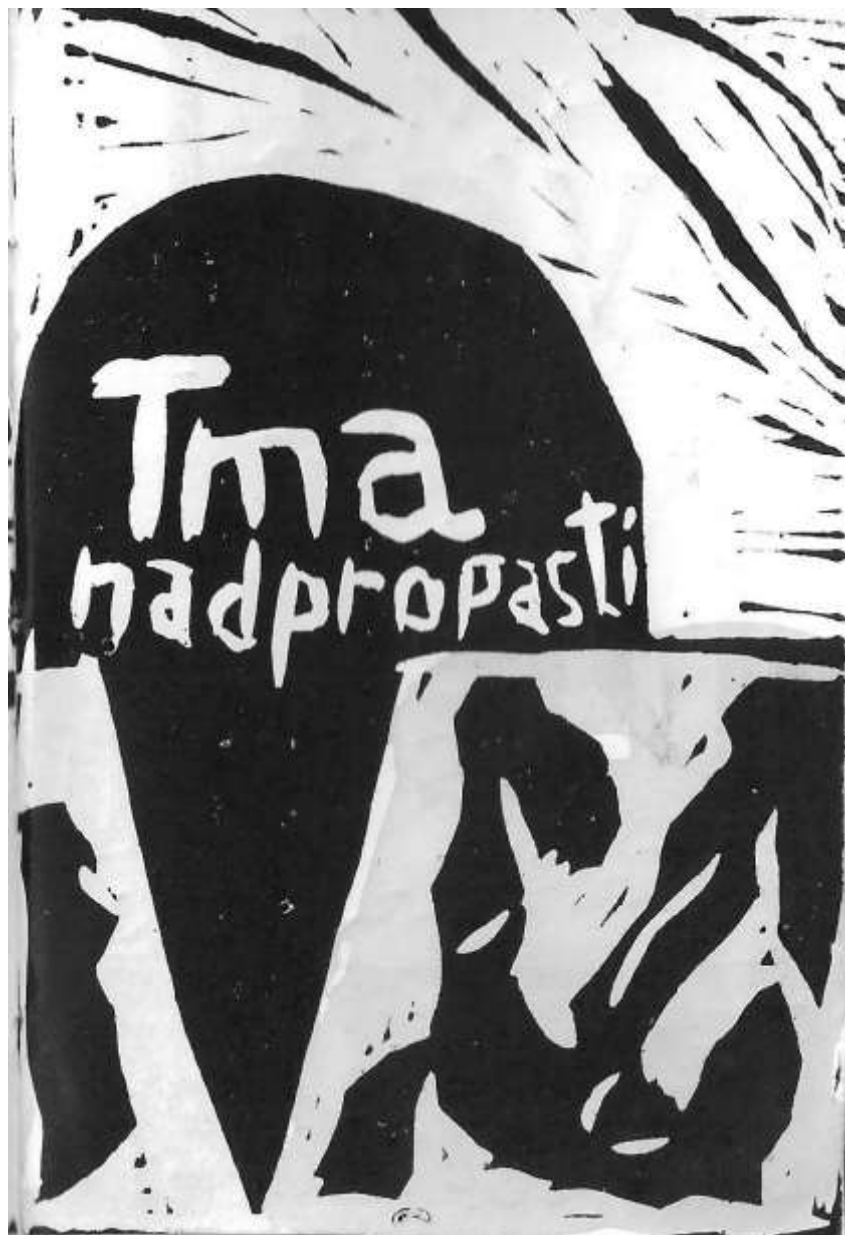
Technika linoryt, vlastní náklad, kolorováno, oboustranný tisk, 2017

(Každý obrázek má svou vlastní stranu)

RECEPT NA DVĚ POLÉVKY OD VĚRY KITTOVÉ

Cuketová polévka

Do hrnce dám rozehřát máslo a trochu oleje, přidám pokrájenou cibuli nechám zesklivatět. Přidám nasekaný česnek, počkám až se rozvoní, potom přidám na kostičky nakrájenou cuketu, mrkev a brambory, krátce orestuji, zaleji vývarem. Někdy přidám kousek chilli papričky. Vaří se asi 20 minut. Podle chuti dosolím, rozmixuji a přidám smetanu, nechám prohřát a podávám. Suroviny" půl kila mladých neoloupaných cuket, 2 brambory. 3 stroužky česneku, mrkev, cibuli 100 ml smetany na šlehání, máslo, olej, 2 l zeleninového vývaru, sůl, pepř.

Dýňová polévka

Asi 3/4 kg nakrájené máslové dýně, nebo hokaido , 2 lžíce másla, nakrájenou cibuli, 2 stroužky česneku, mrkev, nastrouhanou nahrubo, 1 lžíci kari, lžičku třtinového cukru 3/4 l zeleninového vývaru, 220 ml smetany ke šlehání, sůl, pepř. Na rozpuštěném másle zpěním cibuli a česnek, přidám nakrájenou dýni asi 5 min. opékám, pak přidám mrkev, kari koření, cukr, vše osmahnu, zaliji vývarem, vařím asi 15 min. Přidám smetanu, sůl a pepř, nechám přejít varem a odstavím z kamen. Rozmixuji, posypu nasucho opraženými semínky z dýně nebo slunečnicovými semínky a zakápnu dýňovým olejem.

▪ Věra Kittová

POZVÁNÍ KE KATOLÍKŮM

DĚKOVÁNÍ JEŽÍŠKOVÍ

26. prosince od 16.00 v kostele sv. Bartoloměje v Pelhřimově:

krátká povídka, zdobení stromečku pro Ježíška, zpívání koled a malé překvapení.

Aktuality katolické farnosti najdete zde:

<http://www.pelhrimov.farnost.cz/>

<http://www.svcsit.cz/o-nas/pelhrimov/>

BOHOSLUŽBY V NAŠICH KOSTELECH, ROZPIS ADVENTNÍCH A VÁNOČNÍCH AKCÍ

PELHŘIMOV-STRMĚCHY

ZVEME VÁS NA TRADIČNÍ **DOBROČINNÝ BAZÁREK** VE
SBOROVÉM DOMĚ ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

který se koná

7.12. od 9. hod do 12 hod

a 8.12.2019 od 9. hod do 11 hod

ZAPALME SVÍČKU

Charita Pelhřimov, neděle od 18.30. hod.

PETR TURECKÝ: **POVÍDÁNÍ O IZRAELI**

15.12. v 15. hod.

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH V PELHŘIMOVĚ

22.12. bohoslužby od 9. hod.

24.12. dětská vánoční slavnost od 9. hod.

25.12. Boží hod vánoční – bohoslužby s vysluhováním svaté večeře Páně od
9. hod.

26.12. bohoslužby s vysluhováním svaté večeře Páně od 9. hod.

1.1.2020 bohoslužby od 9. hod. (bez SVP)

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH VE STRMĚCHÁCH

22.12. bohoslužby od 11. hod.

25.12. Boží hod vánoční – bohoslužby s vysluhováním svaté večeře Páně od
11. hod.

26.12. bohoslužby od 11. hod. (bez SVP)

1.1.2020 bohoslužby od 11. hod. (bez SVP)

POKUD NEMÁTE MOŽNOST PŘIJÍT NA BOHOSLUŽBY NABÍZÍME
ODVOZ, VOLEJTE NA ČÍSLO BR. FARÁŘE (774 600 529) NEBO S.
KURÁTORŮ (606 601 330)

DOBROČINNÝ BAZÁREK

Sboru Českobratrské církve evangelické
v Pelhřimově-Strměchách

V přízemí sborového domu
Českobratrské církve evangelické, Růžová 82, Pelhřimov

SOBOTA 7.12.2019 9:00 - 12:00
NEDĚLE 8.12.2019 9:00 - 11:00

Možno nakoupit drobné dárky, bytové dekorace, užitékové předměty,
osobní doplňky, knihy, sportovní potřeby a další.
Výtěžek bude věnován na dobročinné účely.

MORAVEČ

- 1.12. 1. neděle adventní s Večeří Páně v 9:30 a společenstvím po bohoslužbách
- 8.12. 2. neděle adventní v 9:30 – po bohoslužbách Benefiční koncert dětí od 10:30
- 15.12. 3. neděle adventní v 9:30 – dětská vánoční slavnost s divadlem
- 22.12. 4. neděle adventní v 9:30 – slouží Petr Turecký, po bohoslužbách promítání z Izraele
- 24.12. Štědrovečerní bohoslužba od 22:00 (vytrubování koled od 21:40)
- 25.12. Boží hod vánoční – bohoslužby s Večeří Páně od 9:30
- 25.12. Koncert žáků varhanní hry ZUŠ Tábor (více info výše v oddílu „Zprávy z Moravče“)
- 26.12. Výlet do Betléma (více info výše v oddílu „Zprávy z Moravče“)
- 29.12. Bohoslužby od 9:30 – slouží Hynek Tkadleček (již ve sborové místnosti)
- 31.12. Silvestrovská pobožnost na faře od 17:00 – ohlédnutí za uplynulým rokem

Zveme Vás na
již tradiční

Benefiční koncert dětí

O druhé adventní neděli
8.12.2019 v 10:30
v evangelickém kostele
v Moravči
(po bohoslužbě, která začíná v 9:30).

**Výtěžek je určen potřebným prostřednictvím organizací
Člověk v tísni a Diakonie ČCE.**

OPATOV A HUMPOLEC

ZVEME VÁS NA KONCERT ALDY ZAPLETALA.

Je to mladý člověk, evangelík, písničkář. V písniích se vyrovnává se změnami, které přináší dospělost a které mají radostnou i starostnou stránku. V tom mu pomáhá víra v Boha.

7.12.2019 / 19:00 / KVIC OPATOV

Zpívání v kostele + Taizé modlitba + gulášek!

31.12.2019 / 18:30 / Kostel v Opatově

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH V OPATOVĚ

22.12 - Vánoční hra - 10:00, farní sál

25.12 - Boží hod vánoční se slavením Večeře Páně - 10:00, farní sál

29.12 - Bohoslužby povede Jan Keřkovský - 10:00, farní sál

31.12 - Zpívání v kostele + Taizé modlitba + gulášek! - 18:30, kostel

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH V HUMPOLCI

22.12 - Čtené, 8:30, farní sál

25.12 - Boží hod vánoční se slavením Večeře Páně - 8:30, farní sál

29.12 - Bohoslužby povede Jan Keřkovský - 8:30, farní sál

Sbor ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

adresa:

Růžová 82

393 01 Pelhřimov

mobil: 774 600 529

alternativní adresa:

Strměchy č. 13

393 01 Pelhřimov

email: farsborstrmechy@cmail.cz

Sbor ČCE MORAVEČ

adresa:

Moraveč č. 35

393 01 Pelhřimov

tel: 565 394 269

web: www.moravec.evangelnet.cz (rss)

email: moravec@evangelnet.cz

Sbor ČCE OPATOV

adresa:

Opatov č. 10

588 05 Dušejov

mobil: 604 169 503

web: www.opatov.evangelnet.cz (rss)

email: opatov@evangelnet.cz

Sbor ČCE HUMPOLEC

Husova 143

396 01 Humpolec

Email: humpolec@evangelnet.cz